



Ավետիք Իսահակյան

Հեռո՞ւ ավերում միտքըս թափառեց

Հեռո՞ւ ավերում միտքըս թափառեց

Ազատ ու մենակ թևերը փրոսած.

Ժպիտն աստղավառ, կրնճիոր մրռայլ,

Ժպիտն աստղավառ, կրնճիոր մռայլ,

Ինչպես ստվերներ մըտքիս հետ ընկած.

Հեռո՞ւ ավերում, ժայռերի կրրծքին

Շաշում էր, ծեծկում ծովը մթագին.

Եվ անդունդներից արշավում քամին

Հրպարտ ճակատիս:

Անտառը կաղնի խրշշում էր այնտեղ

Հին – հին դարերի, դալար ազգերի

Անցքերից շրքեղ:

Այնտեղ ցոլում էր երկինքը լազվարթ,

Եվ լազուրի մեջ՝ վրճիտ ու արվարթ՝

Հոգիս վառվում էր – բոցերի ծով էր ...

Այնտեղ երգեցի խոհերըս անհուն,

Որ աստղերի պես շաղ էի տալիս

Հեռո՞ւ ավերում ...

Եվ ստեղծեցի չրքնաղ մի աշխարհ,

Ու հզորն ու վեհ և գեղեցկություն

Իշխում են անմահ, վառվում են պայծառ.

- Այդպես երգեցի հեռո՞ւ ավերում

Թևերըս՝ արձակ,

Ազատ ու մեծակ ...

1896